

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Faisala Husseiniho v právní věci žalobkyně: **T. T. H. H.**, zastoupena Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem se sídlem Lidická 960/81, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 11. 2025, č. j. 18 Az 28/2024 – 36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 9. 2024, č. j. OAM-861/ZA-ZA11-HA06-2024, neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „*zákon o azylu*“). Důvodem neudělení mezinárodní ochrany bylo, že žalobkyni podle žalovaného nesvědčil žádný z důvodů pro její udělení a žalobkyně o mezinárodní ochranu žádala jen za účelem legalizace jejího pobytu na území České republiky.

[2] Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „*krajský soud*“), který nejprve rozsudkem ze dne 24. 4. 2025, č. j. 18 Az 28/2024-16, rozhodnutí žalovaného zrušil pro nepřezkoumatelnost. Tento rozsudek však Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalovaného zrušil rozsudkem ze dne 4. 9. 2025, č. j. 21 Azs 85/2025-29, s tím, že rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné není.

[3] Krajský soud poté opětovně rozhodl rozsudkem ze dne 28. 11. 2025, č. j. 18 Az 28/2024 – 36, proti němuž směřuje nyní projednávaná kasační stížnost, a žalobu tímto rozsudkem zamítl jako nedůvodnou.

[4] Krajský soud vycházel z následujícího skutkového stavu. Žalobkyně v žádosti o mezinárodní ochranu, podané dne 4. 7. 2024, uvedla, že je vietnamské státní příslušnosti, bez náboženského přesvědčení, apolitická a zdravá. Je vdaná, s manželem žila asi rok a naposledy jej viděla v roce 2018. Má nezletilou dceru narozenou v roce 2010 v České republice, která s ní žije ve společné domácnosti. Dcera byla žalobkyni svěřena do péče, její otec žije v X, s dcerou se stýká a platí stanovené výživné. Žalobkyně do České republiky poprvé přicestovala v roce 2008 a ve vlasti byla naposledy v roce 2015 na návštěvě. Důvodem její žádosti o mezinárodní ochranu byla skutečnost, že dcera se v České republice narodila, ve Vietnamu byla jen dvakrát na návštěvě, má zde kamarády, chodí zde do školy a žalobkyně s ní chce zůstat.

[5] Pokud jde o humanitární azyl, krajský soud nejprve shrnul závěry judikatury NSS a konstatoval, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Smysl humanitárního azylu spočívá v tom, že rozhodující správní orgán má možnost poskytnout azyl v „*případě hodném zvláštního zřetele*“, tj. v situacích, na něž nedopadají důvody uvedené v § 12 a § 13 zákona o azylu. Otázkou, co je v daném konkrétním případě zvláštního zřetele hodné, je na uvážení správního orgánu. Žalovaný uvážil, že do této kategorie případ žalobkyně nespadá a svou úvahu dle krajského soudu řádně odůvodnil.

[6] Krajský soud uvedl, že skutečnosti uváděné žalobkyní (tj. přítomnost dcery žalobkyně v České republice, která se zde narodila, chodí zde do školy, byla svěřena do péče žalobkyně a žije se žalobkyní ve společné domácnosti) nelze podřadit pod žádný z důvodů poskytnutí mezinárodní ochrany a s ohledem na zjištěný skutkový stav ani pro udělení mezinárodní ochrany formou doplňkové ochrany. Krajský soud zdůraznil, že žalobkyně ani v řízení o udělení mezinárodní ochrany ani v řízení soudním netvrdí žádné relevantní skutečnosti, které by mohly vést k závěru o naplnění podmínek pro poskytnutí jedné z forem mezinárodní ochrany a v průběhu správního řízení ani nenamítala nic proti podkladům rozhodnutí, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[7] Proti rozsudku krajského soudu podává žalobkyně (dále jen „*stěžovatelka*“) kasační stížnost, jejíž důvody lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř.*“).

[8] Stěžovatelka tvrdí, že závěr krajského soudu, resp. žalovaného, že zjištěná rodinná situace žalobkyně udělení humanitárního azylu neodůvodňuje, je nesprávný. K tomu uvádí pouze odkaz na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2024, č. j. 5 Azs 213/2022 – 50, a ze dne 9. 9. 2022, č. j. 5 Azs 307/2020-36, podle nichž žadatelem o udělení mezinárodní ochrany uváděné okolnosti týkající se rodinného soužití a vazeb na území České republiky mohou být potenciálně relevantní rovněž pro posouzení možnosti udělení humanitárního azylu.

[9] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným rozsudkem a navrhuje zamítnutí kasační stížnosti. Dále uvádí, že detailně zhodnotil azylový příběh stěžovatelky a dostatečně vysvětlil ve svém rozhodnutí, z jakého důvodu jej neshledal vyhovujícím z hlediska zákonných důvodů.

[10] Nejdříve se Nejvyšší správní soud zabýval přípustností kasační stížnosti s ohledem na to, že se jedná již o druhou kasační stížnost v téže věci. Podle § 104 odst. 3 písm. a)

pokračování

s. ř. s. opakovaná kasační stížnost není přípustná, s výjimkou případů, v nichž stěžovatel namítá, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 – 165, publ. pod č. 2365/2011 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), nicméně dospěl k závěru, že s ohledem na účel § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., kterým je zabránit, aby se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval otázkami, ke kterým již v předchozím zrušujícím rozsudku v dané věci vyjádřil svůj závazný právní názor, nebude nepřípustná ani kasační stížnost proti druhému či dalšímu rozhodnutí krajského soudu, pokud Nejvyšší správní soud zrušil předchozí rozhodnutí krajského soudu pro nepřezkoumatelnost nebo jiné procesní pochybení. V takovém případě se totiž Nejvyšší správní soud nemohl vyjádřit k meritu věci a nepřezkoumal rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva. Stejně tak je přípustná i opakovaná kasační stížnost napadající argumenty uvedené v rozhodnutí krajského soudu, které v předchozím řízení před kasačním soudem nebyly napadeny a napadeny ani *de facto* být nemohly (například protože první kasační stížnost podala jiná strana sporu, a neuplatní se tak § 104 odst. 4 *in fine* s. ř. s.). O takový případ se jedná i nyní, proto je kasační stížnost přípustná.

[11] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud meritorně posoudit námitky uplatněné v kasační stížnosti, musel dále posoudit otázku její přijatelnosti. Nejvyšší správní soud přitom vyhodnotil kasační stížnost jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. Přijatelnost je obecně dána v případech, k nimž se judikatura doposud nevyjádřila, v nichž existuje judikatura rozporná (nejednotná), nebo je potřeba učinit judikaturní odklon. Dále přijatelnost zakládá rovněž zásadní pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele (blíže viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 – 28, č. 4219/2021 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Ani jednu z těchto situací Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci neshledal. Pro úplnost lze dodat, že uvedená judikaturně ustálená kritéria přijatelnosti kasační stížnosti, vycházející z citovaného usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, jsou použitelná i po novele § 104a odst. 1 s. ř. s., která s účinností od 1. 4. 2021 rozšířila okruh případů, při jejichž přezkumu zdejší soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti (viz výše rovněž odkazované usnesení č. j. 9 As 83/2021 – 28).

[12] Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že soudu nepřísluší přezkoumávat, zda ve věci byl dán důvod pro udělení humanitárního azylu či nikoli, to je věcí diskrečního oprávnění správního orgánu. Soud rozhodnutí o humanitárním azylu přezkoumává pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů a z hlediska toho, zda úvaha správního orgánu nevybočuje ze zákonných mezí. Míra diskrece správního orgánu je při určení důvodů hodných zvláštního zřetele, pro něž je humanitární azyl možné udělit, poměrně široká (blíže viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48, a ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55). Krajský soud s odkazem na uvedenou judikaturu Nejvyššího správního soudu měl za to, že rozhodnutí žalovaného ze zákonných mezí správního uvážení nevybočilo.

[13] Stěžovatelka se v kasační stížnosti *de facto* omezuje na prostý nesouhlas se závěry krajského soudu, resp. žalovaného o neudělení humanitárního azylu, neboť je označuje za nesprávné. K tomu již neuvádí žádnou vlastní argumentaci, pouze odkázala na dva

rozsudky Nejvyššího správního soudu, podle kterých rodinné vazby a vztahy jsou relevantní pro posouzení důvodů humanitárního azylu a žalovaný se jimi musí náležitě zabývat. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2022, č. j. 5 Azs 307/2020 – 36, tj. jeden z rozsudků, na který stěžovatelka v kasační stížnosti odkazuje, v otázkách přezkumu správního rozhodnutí o humanitárním azylu výslovně vychází z výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu. Relevance otázek rodinných poměrů však není sporná a krajský soud v napadeném rozsudku nepostupoval v rozporu s touto judikaturou. Tato prostá „relevance“ však nemůže zvrátit jeho závěry.

[14] V posuzované věci tak nevystala žádná otázka z oblasti práva hmotného či procesního, k níž by se judikatura Nejvyššího správního soudu dosud nevyjádřila nebo v níž by byla judikatura rozporná. Nejvyšší správní soud nezjistil ani žádné zásadní pochybení krajského soudu při výkladu hmotného či procesního práva. Ostatně krajský soud vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu, od níž zdejší soud neshledal důvod se v projednávané věci odklonit.

[15] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že neshledal žádný důvod přijatelnosti kasační stížnosti, a proto ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[16] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. (viz usnesení ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, část III. 4.; č. 4170/2021 Sb. NSS). Stěžovatelka (na základě zjednodušeného posouzení věci) v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žádnému z účastníků.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 9. dubna 2026

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu